

нитѣ дрѣхи и храна . . . хм ? . . . тя поклати излѣгко глава.

— Нѣма какво да се прави, да бѣде по-твоему.

Пашата си плѣсна ржцѣтъ и даде на влѣзналийтъ адютантинѣ слѣдующата инструкция, послѣ се обърна къмъ Мокра и ѣ каза: — Той ще та завѣде, кадѣто трѣбва.

Адютантѣтъ я завѣди прѣди всичко въ гауптвахта на жандаритѣ, които са намѣрваше въ долнийтъ катъ на конакѣтъ и каза нѣколко думи на дежурнийтъ заптия, този послѣднийтъ показа на Мокра къмъ стѣната, до която бѣха тѣркулени петъ глави чловѣчески. Мокра се доближи къмъ стѣната, погледна главитѣ, скръсти ржцѣ и се стараяше съ всичкитѣ си сили да си удържи сълзитѣ.

— Гледай меня, недѣй плака тука, ѣ казваше дежурнийтъ заптия.

— Небой се, джанамъ, отговори тя. — Ти нѣма да чуешъ мойтъ плачъ. Дай ми само една кърпа и единъ ибрикъ съ вода.

Намѣри се кърпа, намѣри се и ибрикъ: тѣзи нѣща се намѣрватъ всѣкога въ ржцетѣ на турцитѣ. Мокра коленичи прѣдъ главитѣ, които бѣха нашарени съ капки отъ кръвъ и покрити съ косми залѣпнали отъ кръвъ и прахъ. Около зияющийтъ грѣцмулъ се червѣеше посинелото мѣсо, отъ което тѣчеше бѣловатъ сокъ. Жбитѣ имъ бѣха стиснати; на едни очитѣ затворени, на други отворени. Смъртната блѣдность бѣше толкова ужасна, щото тѣзи отдѣлени отъ тѣлото трупове прѣдставляваха насилието, което е било направено върху чловѣческиятъ трупъ. Чинѣше се, че това насилие бѣше оставило на всѣки отъ главитѣ слѣди на жалба, че въ всѣка черта на лицето се бѣше запечатало безпрѣдѣлно състрадание.

Мокра, като сѣдѣше на колене, обиходи съ очи главитѣ, които се намѣрваха прѣдъ нея, прострѣ ржцѣ къмъ главата на сина си, но се спрѣ; тя въздѣхна тѣжко и почна да мие друга глава. Слѣдъ като я оми, истри съ кърпата и счеса, захвана друга да мие сжщо чужда; послѣ почна третя, четвърта и най-подирѣ остана главата на сина ѣ.

— Синко ! . . милий ми синко ! . . шепнѣше тя.